

זכר עשה לפלאותיו

שח הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א: אם נתבונן על הנעשה סביבנו ונצמד לאורך תחנות חייו, נראה שממש אי אפשר למנות את חסדי השם יתברך הנעשים על כל צעד ושעל.

כאשר ה' יתברך גומל עם האדם טובות וצדקות, מפעמת באדם תשוקה גדולה להודות על כך בפה מלא, אלא שאם לא "עובדים" על כך, תיעלם תשוקה זו ברבות הזמן,

ותלך לאיבוד בסבך אירועי הזמן והתקופה. מה היא הדרך היעילה לשמר את ההודיה הגדולה להשם יתברך?

קיבלנו מכתב מיהודי חשוב, הכותב שלאחר שנעשו עימו ניסים גלויים בכמה ענינים, קיבל על עצמו להתחזק בהודיה לה', ולהיות מודה - ולא עוזב...

"חשבתי לעצמי" הוא כותב, "שלא יתכן עוד להמשיך בחיים כאלו שבהם אני שוכח את הקב"ה רגע אחד, לאחר שהוא עושה איתי כל כך הרבה טובות.

הרגשתי היתה שאם אמשיך בדרך חיים שכזו, הרי לא די שהקב"ה יפסיק מלעשות איתי את הטובות והחסדים, אלא שאף בשם נבל אקרא. כדי לחזק את הענין, עלה בליבי רעיון נפלא, והוא, **להקדיש מידי ערב חמש עד עשר דקות,**

כדי לחשוב על הטובות שהשם יתברך עשה איתי באותו יום ואף להעלות את הדברים על הכתב, בקיצור נמרץ, ובראשי פרקים. וזאת על מנת שאוכל לקרוא את הרשימה גם מחר מחרתיים, וגם כעבור שבוע שבועיים, ויותר. והנה, בתוך זמן קצר התקבצה אצלי רשימה כה גדולה של ניסים ונפלאות, שעשה הקב"ה עימי ועם משפחתי, עד שכשקראתי את כל הדברים ברצף, כמעט שלא יכולתי להאמין שכל הדברים הללו נעשו עמדי... העצה הזו היתה יעילה עד מאוד. מידי יום ויום נגרם אצלי חיזוק רב, בתגבור רגש ההודיה כלפי הקב"ה, עד שכיום אני מסוגל גם בלכת ברחוב, להרהר אודות חסדיו של ה'."

כאשר אתה רושם את הדברים, אינך יכול להתעלם מכל טובה וטובה, שעשה איתך הקב"ה, וכך הינך יוצר מצב, שבו החסדים והטובות, מצטרפים לבסוף לרשימה ענקית, וכשהאדם מתבונן בכך, וקורא את הדברים, הוא רואה כיצד לא היה באפשרותו להסתדר רגע אחד מבלעדי הקב"ה. ויש לדעת שכשהאדם מתחזק בעניינים אלו, הוא מזמין בכך על עצמו סגוריה רבה, ואין כל ספק

שזכירת חסדי השם תזמין עליו עוד ועוד חסדים. (ברכי נפשי פרשת בהעלותך)

דולרים או חצץ ?

אלוסופר על אדם, שהחליט לטייל במגדל "עזריאלי". עלה בסקרנות לקומות העליונות כדי לבדוק מה יש שם. הוא עלה קומה ועוד קומה, עד שהגיע לגג. כשיצא אל הגג - למרבית הפתעתו... נסגרה עליו הדלת, ולא היה יכול להכנס חזרה לבנין!

הוא החל דופק על הדלת וצועק, אך כלום לא עזר. וכי מי ישמע אותו מגג הבניין הגבוה? הוא הסתכל מהגג למטה, וראה את כל האנשים ההולכים ברחובות. לפתע, עלה בלבו רעיון: אולי יזרוק משהו שימשוך את תשומת לבם להסתכל למעלה?

'אך רגע...' הוא הרהר. 'מה יכול למשוך את תשומת לבם? כסף! הוא חשב. הוא יזרוק כסף! כשהאנשים ירימו את ראשם כדי לראות מאיפה בא הכסף, יוכלו גם לראותו ולחלץ אותו.

וכך עשה. הוא החל לזרוק חבילות של כסף. אך לדאבונו, כל מי שנפל עליו כסף חטף את הכסף בשמחה, וכלל לא הרים את עיניו למעלה. המשיך האיש, זרק עוד חבילה ועוד חבילה - ו- כלום. אף אחד לא מרים את ראשו. נלחץ האיש עד מאוד. 'מה אעשה עכשיו? האם אשאר כאן לנצח? האם אמות מרעב?' הוא הרהר

נואשות... לפתע נכנסה בו מחשבה חדשה. למרגלותיו היה מונח הרבה חצץ מפורז שנשארו מהבניה. והוא החליט כעת לזרוק חצץ על האנשים למטה. אולי

כעת הם יסתכלו מאיפה זה בא, ויבחינו בו.

זרק האיש כמה אבנים קטנות, ואכן- הפעם צדק. האנשים, שקבלו על ראשם את האבנים, התחילו לצעוק ולהשתולל. אחד מהנפגעים הזעיק מיד אנשי ביטחון, והודיע שיש מישהו על הגג שזרק אבנים. עלו הם למעלה, מצאו אותו ורצו לעצור אותו, על מעשה הפשע שעשה. וכך הסביר להם נמרצות: "נתקעתי

כאן, אף אחד לא הבחין בי... ורק כשעלה על דעתי לזרוק חצץ - זה עזר. הנה, עובדה שבאתם מידי!"

ההנמשל: ה' זורק כסף רב מלמעלה. הקב"ה משפיע עלינו חסדים טובים ורבים, במטרה שניצור עימו קשר, נודה לשמו ונאהב אותו. אם אדם לא מרים את העינים אל ה', ולא אומר תודה - לעיתים השי"ת נאלץ לעורר אותו בדרכים אחרות, פחות נעימות. הבה לא נזדקק 'לחצץ' שיבוא על ראשינו ר"ל (צרות ויסורים), כדי שנזכר להרים את עינינו לבקש רוח והצלה - אלא נקדים תמיד

להודות לרבונו של עולם על הטוב ועל החסד שהוא משפיע עלינו בכל עת ותמיד.

